

1. Elég¹ volt Istennél Ábrahám jó kedve,
Fiának halála mert meg volt engedve:
Másképpen vagyok én Istentől büntetve,
Avagy talán inkább Istentől szeretve.

2. Meglátá kis Izsákot és megszereté,
Kar-angyalok köziben el is viteté,
Ezt az áldozatot menyben helyezteté,
Paradicsom kertiben ütet teteté.

3. Tudom, miért köllött most szintén az Urnak
Paradicsom kertiben kis virág Izsák,
Tavasszal ugyanis virágot plántálják,
Ütet is most ültetik kiseded angyalkák.

4. Virágjában megmarad mindenkor ottan,
Itt pengig az földön lett volna hervadtan,
Ottan örök öröme neki az Urban,
Itt búbánat ütet verné világban.

5. Ebben csak egy ok van,
Az kit én szívem bán,
Hogy nem élem gyümölcsét;
Urának, hazának
És nagy Jehovának
Had talált volna kedvét.
Mint pálmafa termett,
Ugy ő neki köllött
Elröndölni menését.

6. De heában sirok,
Utánna ohajtok,
Fatum irigy énnekem;
Hogy ha ember korban
Ő gyuthatott volna,
Azt bizonynal elhittem,
Ő Zriny jó névvel,
Vitéz magyar kézzel
Kedvet tett volna nékem.

7. Így akarta Isten,
Az ember mit tegyen?
Vele nem pörölhetni.
Az mi dolgunk nem más,
Csak mint pironkodás,
Mindent el kell szenvedni;
Mind jóért, körösztert,
És bal szöröncsáját
Az Istent köll áldani.

8. Im mast iffiadik megvénült esztendő,
Tavasza fordula téli kemény üdő,
Ujul föld, frissül viz, vigadik az erdő,
Teli szép madarakkal magas levegő.

9. Az szép fülemile sirással ugy tetszik,
Régi bánatjéért hogy panaszolkodik,
De nem, hanem még inkább ő vigadozik,
Hálát Istennek ad, verssel imádkozik.

10. Ah, az én tavaszomat irigy elrontá
Szerencse, sőt még inkább télre fordítá;
Derült szemeimet essőnek bocsátá,
Jéggel én szívemet s buval beburitá.

11. Gyönyörű madárkám, kicsin fülemilém,
Ah, igen hirtelen elröpiüle tülem,
Az énnékem vala minden reménségem;
De mint könnyű árnyék, elkele előlem.

12. Így számlálom vala az én jövendőmet,
Hogy sok üdő mulván ez megvált engemet,
Hogy követi, meg is haladja versemet,
És szegény hazánkért igyekezetemet.

13. S zengőbb trombitával magyar
vitézséget,
Fogja énekleni erős kar erejét.
És hogy ő is osztán érdemeljen illyet,
Kinek énekelhessék cselekedetét.

14. Ah, szép fülemilét az irigy halál
Leccsapá kebelemben szörnyü kaszával,
Izsákot, mely vala mint egy szép virágszál,
Kertek szépségére mely oly gyönyörün áll.